

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Cdo/79/2016                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1108221175                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 08.06.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Dušan Čimo                |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:1108221175.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu V. A., bývajúceho v I., S. S. XXXX/XX, zastúpeného splnomocnenkyňou OLEXOVA VASILISIN s. r. o., so sídlom v Bratislave, Gorkého 6, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Marcel Vasilíšin LL.M., proti žalovanej KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, o zaplatenie 35.065,30 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/114/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. októbra 2015 sp. zn. 2Co 587/2014, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) z 29. januára 2014 č. k. 12C/114/2008-159, ktorým bola zamietnutá žaloba (o náhradu za stratu na zárobku, dnes úrazovú rentu) a žalovanej nebola priznaná náhrada trov konania. Potvrdenie rozsudku odôvodnil vecnou správnosťou rozsudku prvostupňového súdu aj jeho odôvodnenia, s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil, považujúc za správny záver o premlčaní žalobou uplatneného práva.

Proti tomuto rozsudku podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva i na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 237 ods. 1 písm. f/ a § 241 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“). K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť nevysporiadaním sa odvolacím súdom s argumentáciou žalobcu v odvolaní, ale len stotožnením sa s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a uvedením, že ďalšie dôvody odvolací súd neuvádza, pričom dovolateľ už v odvolaní namietal vady v logike a právnej kvalifikácii záveru prvostupňového súdu. Ten nezdôvodnil, prečo považuje nárok žalobcu na náhradu za stratu na zárobku za premlčaný ako celok a nezohľadnil, že ide o opakujúce sa mesačné dávky, ktorých výška sa

na rozdiel od reálneho zárobku môže v zmysle § 114 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. denne meniť, rovnako sa potom nevysporiadal ani s momentom začatia plynutia premlčacej doby, keď len konštatoval, že uznanie invalidity môže byť určujúcim momentom plynutia premlčania. Ignorovanie týchto námietok odvolacím súdom spôsobilo nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia a založilo i prípustnosť dovolania. Dôvody na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajú potom tiež v nesprávnom posúdení premlčania nároku a nesprávnym určením začiatku plynutia premlčacej doby.

Žalovaná navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania, teda či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 238 a § 237 ods. 1 O. s. p.

V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v procesnej forme rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.); rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.); rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním žalobcu nie je napádaný zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale rozsudok potvrdzujúci. Najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, a preto ani nemohol vysloviť záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť. Rozsudok odvolacieho súdu napokon nemá ani znaky žiadneho z rozsudkov uvedených v ust. § 238 ods. 3 O. s. p. Dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

Dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol dovolaním napádaný rozsudok vydaný, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a/ alebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v práve odcitovanom ustanovení, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľ vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto ani z týchto ustanovení vyvodíť nejde.

Najvyššiemu súdu preto ostávalo len posúdiť, či je dôvodnou tá námietka, podľa ktorej mal odvolací súd svojím postupom odňať účastníkovi konania v tejto veci (najmä toto namietajúcemu dovolateľovi) možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) tým, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil (urobil ho nepreskúmateľným).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, poskytovaných mu Občianskym súdnym poriadkom alebo iným predpisom procesného práva. O takúto procesnú vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva [v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.) a na doručenie rozsudku do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p.; uplatňovanom aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusi) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní rozhodujúci význam, zostali sporné (resp. v prvom stupni nezodpovedané - pozn. dovolacieho súdu) alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Pri vyjdení z takéhoto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odôvodnenie rozsudku dovolacieho súdu v kontexte s ním potvrdzovaným rozsudkom súdu prvého stupňa dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, preto ho dovolací súd považuje za riadne zdôvodnené, a teda za presvedčivé. Špecifikom rozsudku dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. (o aký prípad šlo aj v tejto konkrétnej veci), je to, že odvolací súd sa môže v odôvodnení svojho rozsudku i len jednoducho obmedziť na stotožnenie s argumentáciou súdu prvého stupňa a konštatovanie jej správnosti (bez ďalšieho, v čom je takto zahrnutý - nech aj výslovne nevyjadrený - záver o nespôsobilosti odvolacích námietok akokoľvek ovplyvniť závery podrobované odvolaciemu prieskumu). Zákom predpokladané dopĺňanie (odvolacím súdom) ďalších dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je tu potom len možnosťou (nie povinnosťou), ktorá podľa okolností konkrétnej veci ani nemusí byť využiteľnou (o aký prípad pôjde spravidla vtedy, ak sa prvostupňový súd sám korektne vysporiada s každou relevantnou skutočnosťou, odvolateľ odvolaním neprinesie nič nové a priestor pre dopĺňajúcu argumentáciu dovolacieho súdu - ktorou by sa nemalo opakovať len to, čo už odznelo - tak ostane minimálnym) a práve uvedeným je daná i logika predsa len odchyľnej podoby odôvodnenia rozsudku dovolacieho súdu v porovnaní s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa (v prípadoch, o akých je tu reč).

V prejednávanej veci nešlo dovolateľovi prisvedčiť ani v tom, že potvrdzovaný rozsudok prvostupňového súdu (ktorého odôvodnenie odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 2 O. s. p. po obsahovej stránke zahrnul do odôvodnenia svojho rozsudku) neobsahoval konzistentnú (vnútorne súdržnú) a otázky nastroľované i odvolaním žalobcu riešiacu argumentáciu. Už súd prvého stupňa totiž uzavrel, že v rámci odškodňovania poškodenia zdravia prichádza do úvahy existencia viacerých (v

odôvodnení potvrdzovaného rozsudku vypočítaných) nárokov, nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti však z pohľadu takéhoto rozlišovania je nárokom samostatným a jedným (bez ohľadu na to, že v rámci jeho uspokojovania obvykle prichádza ku kombinácii v konkrétnom čase už splatnej náhrady, vyjadrovanej jednou sumou a predstavujúcej súčet jednotlivých už splatných čiastkových náhrad a renty, majúcej sa poškodenému vyplácať až v budúcnosti). Rovnako sa celkom jednoznačne a objektívne zrozumiteľne vyjadril i k tomu, kedy podľa neho začala plynúť premlčacia doba (vo vzťahu k nároku urobenému predmetom konania) - tým, že jej počiatok ustanovil dňom právoplatnosti prvotného rozhodnutia o priznaní žalobcovi invalidného dôchodku, teda dňom 28. novembra 2005 a napokon obdobne nespochybniteľným spôsobom zaujal stanovisko i k otázke pomeru nástupu oboch zákonom vymedzovaných skutočností, rozhodných pre započatie behu tzv. subjektívnej premlčacej doby (tu por. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) - v tomto prípade konštatovaním pristúpenia neskôr získanej vedomosti poškodeného o škode k už skôr existujúcej vedomosti o tom, kto za škodu zodpovedá, majúcej tu existovať už od času úrazu, teda od 31. marca 2003. Odvolací súd sa v prípade všetkých týchto záverov so závermi súdu prvého stupňa stotožnil a pri dopĺňaní ďalších dôvodov (o. i.) špecificky k námietke založenej na existencii skoršieho rozsudku vo veci týkajúcej sa bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu (rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2012 sp. zn. 6Co/34/2011) poukázal i na nesprávnosť dovolateľom ponúkanej interpretácie pojmu „nárok“ (vysvetlením aj ním vnímaného rozdielu medzi jednotlivými čiastkovými nárokmi na náhradu škody na zdraví na jednej strane a jednotlivými plneniami z toho istého čiastkového nároku - tu „titulom“ náhrady za stratu na zárobku - na strane druhej).

Okolnosť, že poskytnutá odpoveď žalobcu neuspokojuje neznamená, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia napádaného dovolaním nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Dovolať tu preto nedôvodne argumentuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. pritom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací (resp. sprostredkované i prvostupňový) súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu ale nešlo).

Dovoláním uplatnená námietka nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom potom prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá a odvolací súd by mal možnosť tu uvádzanou námietkou sa zaoberať len vtedy, ak by dovolanie bolo prípustné.

Pre ozrejmienie k tomuto aspektu posudzovaného problému právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (tu por. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale (aj keby tu o taký prípad šlo) prípustnosť dovolania nezakladá (por. tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Keďže v preskúmvanej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nebolo prípustné podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., najvyššiemu súdu neostávalo iné, než dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť (§ 218 ods. 1 písm. c/ a § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodnuté bolo podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. Výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu totiž zavinil neprípustným dovolaním žalobca požadoval i náhradu trov dovolacieho konania, keďže mu ale právo na náhradu nevzniklo, nebol ani dôvod vyzývať ho na vyčíslenie požadovanej náhrady (§ 151 ods. 4 O. s. p.). Podľa

§ 146 ods. 2 vety prvej O. s. p. (per analogiam) by v tomto prípade bolo možné priznať náhradu trov konania len žalovanej, tu však len vtedy, ak by jej trovy vznikli a ich náhradu aj požadovala. Nakoľko ale splnená nebola ani jedna z týchto podmienok (žiadne trovy žalovanej zo spisu nevyplývajú, pričom aj vyjadrenie k dovolaniu bolo podané osobne a návrhu žalovanej na priznanie jej náhrady tu takisto nebolo), neexistoval dôvod na uplatnenie ktorejkoľvek výnimky z pravidla, podľa ktorého žiaden z účastníkov konania skončeného zastavením nemá právo na náhradu jeho trov.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.